

Temat: Duch Święty źródłem życia Bożego w nas.

W Credo wyznajemy z wiarą: "**Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, który od Ojca i Syna pochodzi. Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę...**" To znaczy, że jest On naprawdę Bogiem, tak jak nim są Ojciec i Syn. Duch Święty jest trzecią Osobą Trójcy Świętej. Otwiera nasze umysły i serca na wiarę w Jezusa jako Syna posłanego przez Ojca i prowadzącym nas do komunii z Bogiem. Duch Święty jest niewyczerpanym źródłem życia Bożego w nas. Człowiek jest jak wędrowiec, który przemierzając pustynie życia pragnienie wody, zdolnej by dogłębnie zaspokoić jego pragnienie światła, miłości, piękna i pokoju. Wszyscy odczuwamy to pragnienie! I Jezus daje nam tę wodę żywą: jest nią Duch Święty, który pochodzi od Ojca i którego Jezus wlewa w nasze serca.

Nazwa „Duch” jest tłumaczeniem hebrajskiego wyrazu „ruah”, który pierwotnie oznacza 'oddech', 'powiew', 'wiatr'. W Starym Testamencie Duch Święty ukryty jest pod postacią znaków:

.....

Duch Święty zaszczepia w nas pierwsze dary:

- ✚ przez chrzest: łaskę uświęcającą życie Boże, oraz wiarę, nadzieję i miłość
- ✚ przez bierzmowanie: siedem darów: mądrości, rozumu, rady, męstwa, pobożności, umiejętności i bojaźni Bożej
- ✚ przez inne sakramenty: łaskę uświęcającą oraz łaski uczynkowe do zadań, posług i funkcji życia chrześcijańskiego.

Duch Święty mieszka w Kościele, a także w sercach wiernych jak w świątyni. Jednoczy Kościół we wspólnocie, odnawia i prowadzi do zjednoczenia z Chrystusem.

Odpowiedz na pytanie:

1. Kim jest Duch Święty?

.....
.....
.....

- „tchnienie życia” (Rdz 2,7; 7,15; Wj 15,8.10),

Wtedy to Pan Bóg ulepił człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia⁴, wskutek czego stał się człowiek istotą żywą

- „wiatr” (Rdz 8,1; 2 Kri 2,1),

Ale Bóg, pamiętając o Noem, o wszystkich istotach żywych i o wszystkich zwierzętach, które z nim były w arce, sprawił, że powiał wiatr nad całą ziemią i wody zaczęły opadać.

- „grzmot” (Wj 19,16)

16 Trzeciego dnia rano rozległy się grzmoty z błyskawicami, a gęsty obłok rozpostarł się nad górą i rozległ się głos potężnej trąby, tak że cały lud przebywający w obozie drżał ze strachu.

„ogień”(Wj3,2-6;19,18),

Wtedy ukazał mu się Anioł Pański² w płomieniu ognia, ze środka krzewu. [Mojżesz] widział, jak krzew płonął ogniem, a nie spłonął od niego.

- „słup obłoku” i „ognia” (Wj 13,21 -22),

A Pan szedł przed nimi podczas dnia, jako słup obłoku, by ich prowadzić drogą, podczas nocy zaś jako słup ognia, aby im świecić, żeby mogli iść we dzień i w nocy⁶.

- „gołąbica” (Rdz 8,8.10.12),

8 Potem wypuścił z arki gołąbicę, aby się przekonać, czy ustąpiły wody z powierzchni ziemi. 9 Gołąbica, nie znalazłszy miejsca, gdzie by mogła usiąść, wróciła do arki, bo jeszcze była woda na całej powierzchni ziemi; Noe, wyciągnąwszy rękę, schwytał ją i zabrał do arki.

- „skrzydła orła” (Wj 19,4),

4 Wyście widzieli, co uczyniłem Egipcjowi, jak niosłem was na skrzydłach orlich i przywiodłem was do Mnie.

- „lśnienie ciała” (Wj 34,29.35).

Gdy Mojżesz zstępował z góry Synaj z dwiema tablicami Świadectwa w ręku, nie wiedział, że skóra na jego twarzy promieniała⁶ na skutek rozmowy z Panem. 30 Gdy Aaron i Izraelici zobaczyli Mojżesza z dala i ujrzeni, że skóra na jego twarzy promienieje, bali się zbliżyć do niego.

Wierzę w jednego Boga, * Ojca wszechmogącego, * Stworzyciela nieba i ziemi, * wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. * I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, * Syna Bożego Jednorodzonego, * który z Ojca jest zrodzony przed wszystkimi wiekami. * Bóg z Boga, * światłość ze światłości. * Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego. * Zrodzony, a nie stworzony, * współistotny Ojcu, * a przez Niego wszystko się stało. * On to dla nas, ludzi, * i dla naszego zbawienia * zstąpił z nieba. * I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy, * i stał się człowiekiem. * Ukrzyżowany również za nas, * pod Poncjuszem Piłatem został umęczony i pogrzebany. * I zmartwychwstał dnia trzeciego, jak oznajmia Pismo. * I wstąpił do nieba; * siedzi po prawicy Ojca. * I powtórnie przyjdzie w chwale * sądzić żywych i umarłych: * a królestwu Jego nie będzie końca. * Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiiciela, * który od Ojca [*i Syna*] pochodzi. * Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę; * który mówił przez proroków. * Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół. * Wyznaję jeden chrzest * na odpuszczenie grzechów. * I oczekuję wskrzeszenia umarłych. * I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen.

(J 4, 5-26)

5 Przybył więc do miasteczka samarytańskiego, zwanego Sychar, w pobliżu pola, które [niegdyś] dał Jakub synowi swemu, Józefowi¹. 6 Było tam źródło Jakuba. Jezus zmęczony drogą siedział sobie przy studni. Było to około szóstej godziny². 7 Nadeszła [tam] kobieta z Samarii, aby zaczerpnąć wody. Jezus rzekł do niej: «Daj Mi pić!» 8 Jego uczniowie bowiem udali się przedtem do miasta dla zakupienia żywności. 9 Na to rzekła do Niego Samarytanka: «Jakżeż Ty będąc Żydem, prosisz mnie, Samarytanke, bym Ci dała się napić?» Żydzi bowiem z Samarytanami unikają się nawzajem. 10 Jezus odpowiedział jej na to: «O, gdybyś znała dar Boży i [wiedziała], kim jest Ten, kto ci mówi: "Daj Mi się napić" - prosiłabyś Go wówczas, a dałby ci wody żywej»³. 11 Powiedziała do Niego kobieta: «Panie, nie masz czerpaka, a studnia jest głęboka. Skądże więc weźmiesz wody żywej? 12 Czy Ty jesteś większy od ojca naszego Jakuba, który dał nam tę studnię, z której pił i on sam, i jego synowie i jego bydło?» 13 W odpowiedzi na to rzekł do niej Jezus: «Každy, kto pije tę wodę, znów będzie pragnął. 14 Kto zaś będzie pił wodę, którą Ja mu dam, nie będzie pragnął na wieki, lecz woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskającej ku życiu wiecznemu». 15 Rzekła do Niego kobieta: «Daj mi tej wody, abym już nie pragnęła i nie przychodziła tu czerpać». 16 A On jej odpowiedział: «Idź, zawołaj swego męża i wróć tutaj!» 17 A kobieta odrzekła Mu na to: «Nie mam męża». Rzekł do niej Jezus: «Dobrze powiedziałaś: Nie mam męża. 18 Miałaś bowiem pięciu mężów, a ten, którego masz teraz, nie jest twoim mężem. To powiedziałaś zgodnie z prawdą». 19 Rzekła do Niego kobieta: «Panie, widzę, że jesteś prorokiem. 20 Ojcowie nasi oddawali cześć Bogu na tej górze, a wy mówicie, że w Jerozolimie jest miejsce, gdzie należy czcić Boga». 21 Odpowiedział jej Jezus: «Wierz Mi, kobieto, że nadchodzi godzina, kiedy ani na tej górze, ani w Jerozolimie nie będziecie czcili Ojca. 22 Wy czcicie to, czego nie znacie, my czcimy to, co znamy, ponieważ zbawienie bierze początek od Żydów. 23 Nadchodzi jednak godzina, owszem już jest, kiedy to prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w Duchu i prawdzie⁴, a takich to czcicieli chce mieć Ojciec. 24 Bóg jest duchem: potrzeba więc, by czciciele Jego oddawali Mu cześć w Duchu i prawdzie». 25 Rzekła do Niego kobieta: «Wiem, że przyjdzie Mesjasz, zwany Chrystusem. A kiedy On przyjdzie, objawi nam wszystko». 26 Powiedział do niej Jezus: «Jestem nim Ja, który z tobą mówię».